

under, forholdsvis, hvad Godstaksterne blev nedsat til i 1922, og de ligger endnu noget under det, som Fristallet berettiger til, men det gælder jo ikke Godstaksterne, og for Godstaksternes Vedkommende maa Forholdet efter min Opfattelse være det, at man stadig maa arbejde hen imod yderligere Nedsættelse. Men der er Forskel mellem det ærede Medlem Hr. Friis-Skottes og mit Synspunkt med Hensyn til Nedsættelsen af Taksterne. Jeg kræver, og jeg kræver paa Ministeriets Vegne, at der skal og maa tilvebringes en Dækning for Udgiftssiden, saaledes at Balancen kan opretholdes. Det er ikke stillet som en direkte Betingelse for Nedsættelsen, men Forholdet er dette, at der fra Ministeriets Side er forelagt Forslag, der tenderer derhen, og hvis de gennemføres, hvilket man nu har Lov at haabe, de maa blive, navnlig efter den Overenskomst, der er truffet med Tjenestemændene, saa skulde der kunne naas en Dækning for Nedsættelsen af Godstaksterne. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte udtalte, at den Nedsættelse af Godstaksterne, som var gennemført, rummede for Statsbanerne en Risiko paa mellem 14 og 15 Mill. Kr. Jeg har i Finansudvalget opgivet, at Statsbanerne skønnede, at man ved en saadan Nedsættelse kunde opnaa saa meget mere Trafik, at det vilde svare til en 3 å 4 Mill. Kr. Det er ikke noget, jeg har regnet ud, men det er, hvad Statsbanernes ansvarlige Embedsmænd har skønnet. — Jeg har villet gøre denne Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, thi naar jeg er kommet med Oplysninger, har de hvilet paa sagligt Grundlag og er kommet fra ansvarlig Side indenfor Statsbanerne, og saaledes er det ogsaa i dette Tilfælde. Jeg ved, at Statsbanerne nu mener, at der dør er regnet noget for højt, thi Forholdet er det, at de har skønnet paa Grundlag af det Budget, som blev lagt for 1926—27, men det har vist sig, at de Indtægtsoverslag, som blev gjort den Gang, og som staar opført paa Finansloven for 1926—27, har været saa rigelige, at Risikoen nedsættes betydeligt, saaledes, at naar man trækker det Beløb fra, som man venter i Merindtægt, kommer man til en Risiko, der ligger omkring 10 Mill. Kr.; og disse 10 Mill. Kr. er det, jeg har oplyst der kunde ventes dækket dels ved Personalereduktionen, hvorom der for Tiden er Forhandlinger, dels ved Gennemførelsen af Lønningsloven. At det er nødvendigt at gaa til en Personalereduktion, forekommer det mig at fremgaa eftertrykkeligt af den Sammenstilling, der findes i

Betænkningens Pag. 427. Det fremgaaer med Tydelighed deraf, at Personalets Antal ved Statsbanerne er for stort i Forhold til den nuværende Trafik, specielt den svigtende Godstrafik. Naar disse Ting er gennemført, Personalereduktionen og Lønningsloven, vil man ikke alene kunne naa at skaffe Kompensation for Takstnedsættelserne, men man vil maaske ogsaa kunne naa noget videre, saa man ikke alene, saaledes som Statsbanernes Regnskab stiller sig nu i Aar, skulde kunne naa til Driftsbalance, men ogsaa skulde kunne naa at faa en Del til Afskrivning, maaske den hele Afskrivning.

Jeg sagde, at der er en Forskel paa det Grundlag, som jeg har ønsket at lægge, og det, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte havde, da han var Minister for offentlige Arbejder. Jeg synes, det viser sig tydeligt, naar man ser paa, hvad der er gennemført af Nedsættelser i det ærede Medlem Hr. Friis-Skottes Ministertid. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte har foreslaaet Nedsættelser af Posttaksterne, Portotaksterne med 6 Mill. Kr. uden at skaffe nogen Dækning derfor. Det ærede Medlem har endvidere foreslaaet Nedsættelser, eller var ved at foreslaa Nedsættelse af Kreaturtaksterne — der var udarbejdet Forslag i saa Henseende — uden at skaffe nogen Kompensation, saa jeg kan ikke se, at det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte i sin Henvendelse til mig har haft Ret eller Grund til at sige, at det er mig, der har omkastet Forrentningsprincippet, den var der rokket ved i Forvejen af det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, jeg vil ikke rokke den, men tværtimod arbejde hen til, at den opretholdes, men paa den anden Side vil jeg erkende, at i en økonomisk vanskelig Tid kan man selvfølgelig ikke forlange saa meget til Afskrivning og Forrentning som ellers. Konkurrencen med andre Befordringsmidler er saa stor, at Taksterne har maattet nedad, ikke alene for Balancens Skyld, men ogsaa for Skatteborgernes og Statens egen Skyld.

Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte var inde paa en Sammenligning med Privatbanerne. De Dispositioner, som jeg og Ministeriet har søgt at tilrettelægge, er saadan, at Statsbanernes Drift skal give Dækning, og ogsaa saaledes, som jeg sagde, at man, hvis da ikke alt svigter, kan vente noget til Afskrivning paa Anlægskapitalen. At denne Anlægskapital og derigennem Afskrivningen er for stor, er muligt. I alt Fald er Anlægene udført i en Tid med en Krone, der ikke svarede til Kronens nuværende Værdi. Det er muligt, at der maa søges en